

Stockholm 2015-03-17

Kompletterande synpunkter på Utredningen om nya utstationeringsregler

Som utlovades vid möte den 13 mars inges härmed kompletterande synpunkter på utredningen om nya utstationeringsregler, utöver vad som framförts i brev av den 10 mars 2015.

Inledningsvis vill vi framföra att vi är chockade över den helomvändning utredningen har tagit på bara några veckor, där utredningen plötsligt innebär en kraftig överimplementering av Kommissionens direktiv.

Samtliga uttalanden från Sveriges Byggindustrier avseende utredningen har haft sin utgångspunkt i utredningens tidigare förslag med ett entreprenörsansvar i ett led och med möjlighet till friskrivning genom kontrollåtgärder. Dessa uttalanden kan inte överföras till nuvarande förslag som vi starkt emotsätter oss.

Utredningen tar inte hänsyn till de regler och kollektivavtal som redan finns i Sverige. Detta trots att dessa regler har visat sig vara bland de mest effektiva reglerna i Europa för att skydda arbetstagare. Utredningen har inte visat några konkreta exempel på att utstationerade arbetstagare har drabbats. Sveriges Byggindustrier har däremot redovisat fakta som visar att de flesta utstationerade får samma villkor som sina svenska kollegor och att de får väsentligt högre lön än avtalets lägsta nivå. Trots detta har vi precis infört regler i kollektivavtal som ytterligare stärker arbetstagarnas rätt. Reglerna kompletteras den 1 januari 2016 en ny lag om närvaroliggare på alla byggarbetsplatser. Den nya lagen omfattar samtliga arbetsplatser i byggsektorn, oavsett om företaget är bunden av kollektivavtal eller inte. Vi arbetar även hårt för att det ska införas skattelagstiftning som ger Skatteverket utökade möjligheter till insyn och kontroll som även avser lön och socialavgifter på individnivå. Sådan lagstiftning skulle tillsammans med lagen om personalliggare, lagen om medbestämmande i arbetslivet och konkurslagen m.m. väl uppfylla direktivets krav på skydd för utstationerade arbetstagare. Detta utan de mycket negativa effekter som nuvarande förslag skulle få på svensk byggbransch.

Den del av entreprenadavtalen som utgörs av kostnader för lön och arbetsgivaravgifter har ökat markant de senaste decennierna. Denna utveckling beror på att inköpsprocessen avseende material och maskinresurser har effektiviserats genom centralisering i inköpsprocessen. Samtidigt har underentreprenörernas specialisering på arbetsmoment och produktionsutförande fått allt större betydelse. Mot denna bakgrund skulle förslaget leda till omfattande konsekvenser för affärerna

och affärsrelationerna på svensk byggmarknad. Förslaget saknar proportionalitet och ingen relevant avvägning av förslagets konsekvenser har gjorts.

Kommentarer ur ett arbetsmarknadsperspektiv med anledning av förslaget

De största problemen med utredningens förslag ur ett arbetsmarknadsperspektiv

1) Rättsosäkerhet

Strikt solidariskt ansvar i flera led innebär att det är omöjligt för företagen att veta när och om man kommer att bli skyldig att utge lön till andra arbetsgivares arbetstagare. Företagen kan inte försvara sig mot krav de inte har någon insyn i. Krav på lön från andra arbetsgivares arbetstagare ligger helt utanför sådan insyn och kontrollmöjlighet. Preskriptionsreglerna är dessutom helt oacceptabla och innebär kraftigt förlängda betalningstider för alla företag i entreprenadkedjan – i upp till tio år. Förslaget innebär att grunden för all arbetsrättslig lagstiftning i Sverige rubbas – modellen med att rättigheter och skyldigheter för arbetsgivare respektive arbetstagare regleras i ett avtalsförhållande dem emellan åsidosätts. Detta är rättsvidrigt.

Oklarheten om en lönefordrans uppkomst och identitet; tidpunkt och plats för utfört arbete, under ett inkomstår kan innebära att arbetstagaren kan kräva betalt från företag i flera olika entreprenadkedjor/arbetsplatser samtidigt. Det finns en uppenbar risk för att samma fordran krävs av flera företag i olika kedjor samtidigt och att flera företag betalar hela eller delar fordran. Detta eftersom det saknas möjlighet för företagen att kontrollera om fordran har riktats mot annat företag i samma eller annan entreprenadkedja samt om utbetalning har gjorts. Det är dessutom omöjligt för arbetstagaren att veta för vilket arbete denne inte har fått ersättning. Det saknas helt möjlighet att göra rättsliga bestridanden av krav på sådan fordran, eftersom insyns- och kontrollmöjligheter saknas för det bolag som krävs på ersättning. Det är omöjligt för en arbetsgivare att veta vilken lön som ska utges till en annan arbetsgivares arbetstagare i varje given situation. Utredningens slutsats att avtalad lön ska utges av annan arbetsgivare är rättsosäker och inbjuder till missbruk i form av bedrägerier. Utredningens förslag om att en arbetsgivare som får en lönefordran från en annan arbetsgivares lönefordran ska anmäla det till övriga företag i entreprenadkedjan skapar ingen trygghet, eftersom lönefordran kan härröra från en annan arbetsplats. Vidare saknas det tydliga regler om hur det företag som utgett ersättning skulle kunna återfå ersättningen från rätt arbetsgivare.

Lön är den ersättning för utfört arbete som arbetsgivare betalar till sina medarbetare. Skatt och sociala avgifter betalas av arbetsgivaren eller arbetstagaren direkt eller indirekt beroende på var skattskyldighet föreligger samt hur länge arbetstagaren har befunnit sig i landet. Alla förpliktelser är kopplade till anställningsförhållandet som är reglerat i avtal mellan arbetsgivaren och arbetstagaren. Att införa ett strikt solidariskt betalningsansvar strider mot dessa grundläggande principer. Villkoren för en utstationerad arbetstagare, bl.a. lön, skyddas av EU-rättsliga principer om fri rörlighet via den s.k. "hårda kärnan". I Sverige är alla villkor, utom lönenivån, fastställda i lag. Facket har rätt att tillgripa stridsåtgärder för att säkerställa att lönen motsvarar lägsta lön i kollektivavtalet. Det finns därmed redan verktyg för att se till att de arbetstagare som utstationeras till Sverige får den lön och andra villkor som de har rätt till.

2) Allvarligt ingrepp i den svenska modellen

Parterna har utarbetat en lösning som är laglig och lämplig i kollektivavtal och verkar för kompletterande lagstiftning som inte inverkar menligt på affärsförhållandet. Utredningen presenterar lösningar som djupt förändrar villkoren för samtliga företag på svensk byggmarknad. Utredningens förslag om en semidispositiv regel är otydlig och kommer inte att fungera i praktiken. Företagen kommer inte att veta vilka regler de ska följa. Utredningens rekommendation till parterna om att regelverket ska införas på nationell nivå via kollektivavtal kommer att leda till kaos i avtalsrörelsen som kommer att involvera hela näringslivet. Detta kommer att medföra mycket negativa effekter och kostnader för hela samhället.

3) Ökat regelkrångel (istället för regelförenkling)

Förslaget innebär att två parallella system ska tillämpas samtidigt. Det innebär en dubbelreglering som varken är motiverad eller proportionerlig. Detta strider mot skäl nummer fyra i tillämpningsdirektivet.

4) Diskriminerande och hämmar konkurrensen

Strikt ansvar i entreprenörskedjan utan möjlighet att exculpera sig kommer att medföra att utstationerad arbetskraft inte kommer att anlitas, eftersom det skulle medföra oförutsägbara risker utanför arbetsgivarens kontroll. Förslaget är direkt hämmande för utländska företags möjligheter att få uppdrag och är därmed konkurrensbegränsande, eftersom beställarens/entreprenörens möjlighet att kontrollera dessa är mycket begränsade. Det vore lämpligare att svenska myndigheter fick utökade möjligheter att kontrollera utländska företag som är verksamma i Sverige.

Svenska företag i entreprenadkedjor missgynnas av förslaget, eftersom det är lättare att angripa en svensk juridisk person med tillgångar i Sverige i svensk domstol än en utländsk juridisk person med tillgångar utomlands.

5) Kraftig fördring av byggprocessen

De ökade risker och administrativa kostnader förslaget innebär för entreprenörerna kommer att föras vidare och i slutändan drabba kunderna och samhället. Även om problemet med obetalda löner är marginellt/mycket sällsynt (jfr Norge) kommer förslaget medföra att företagen tvingas anpassa sina betalningstider och kostnadsökningar i affärsavtalen. I syfte att skydda de fåtal individer som drabbas skapas regler som får mycket omfattande negativa konsekvenser för de drygt 90 000 företag som bedriver byggverksamhet. Ansvaret vältras över från en oseriös arbetsgivare som inte sköter sig på de seriösa företag som verkar byggbranschen med oproportionerliga kostnadsökningar som följd. Om detta hade varit en försäkring hade premien blivit mångfalt dyrare än skadefallet, eftersom alla företag måste betala premien genom det strikta ansvaret.

6) Gynnar oseriösa företag på seriösa företags bekostnad

Oseriösa företag kan ta uppdrag, strunta i att betala lön och låta arbetstagarna vända sig mot andra företag för att få ut sina fordringar. Förslaget underlättar för oseriösa företag. Motivet för att inleda rättsliga förfaranden och ytterst försätta denna typ av företag i konkurs minskar avsevärt, då förslaget innebär enklare sätt för fackförbund och arbetstagare att få ut fordringar. Parterna på arbetsmarknaden har under decennier varit överens om att företag som inte sköter sig ska slås ut så att de inte längre kan verka på arbetsmarknaden. Effekten av förslaget är att dessa företag kan fortsätta verka.

Förslaget innebär att det utstationerade företaget som, i likhet med andra underentreprenörer, har flera uppdragsgivare kan flytta kostnader mellan olika arbetsplatser och olika beställare. En beställare som gör rätt för sig kan drabbas av dubbla kostnader och en beställare som inte gör rätt för sig slipper undan. En arbetstagare kommer troligen att välja att rikta sitt krav mot den beställare som är solid och gör rätt för sig. Då det inte finns något rättsförhållande mellan beställarna finns det inte någon regressmöjlighet.

7) Myndighetsutövning överlämnas till företrädare för en part

Transparenskravet och nödvändiga uppgifter om minimilön är i förslaget tilldelat Byggnads för att bevaka Lavallagens nya innebörd. Muntlig information ska sedan lämnas från fackföreningen till de företag som utstationerar arbetstagare till Sverige. Det är direkt olämpligt att en företrädare för ett partsintresse, oavsett om det är ett fackförbund eller en arbetsgivarorganisation, utför myndighetsutövning. Att parterna är oense om vad som är minimilön försvårar naturligtvis ytterligare. Detta löser inte på något sätt kravet på transparens, som har till syfte att underlätta för utstationerade företag att få kännedom om vilka minimivillkor som gäller i Sverige. En sådan lösning underminerar förtroendet för den svenska modellen.

Affärsavtalsrättsliga kommentarer med anledning av förslaget

Allmän entreprenadrättslig bakgrund

I Sverige har den kommersiella entreprenadrätten reglerats i standardavtalsform och allmänna bestämmelser sedan slutet av 1800-talet. Entreprenadjuridiken grundas i den allmänna obligationsrätten men bär spår av entreprenadavtalets speciella särdrag. Sedan 1970-talet tas allmänna bestämmelser fram av föreningen Byggnads Kontraktskommitté (BKK). BKK är en ideell förening med olika organisationer inom byggsektorn som medlemmar. BKK arbetar framförallt med att ta fram och utge bestämmelser och publikationer med anknytning till juridiken vid entreprenad- och konsultavtal. Allmänna bestämmelser AB 04, ABT 06 och ABK 09 är t ex BKK-produkter. BKK avger också utlåtanden och förtydliganden rörande frågor om tolkning av villkoren i de Allmänna bestämmelserna. Medlemmar i BKK är:

Byggherrar

Byggherrarna

Fastighetsägarna

HSBs Riksförbund

Riksbyggen

SABO, Sveriges allmännyttiga Bostadsföretag

SKL Sveriges Kommuner och Landsting

Staten genom

- Fortifikationsverket

- Luftfartsverket

- Statens Fastighetsverk

- Trafikverket

Konsulter

Svenska Teknik & Designföretagen

Entreprenörer

Elektriska Installatörsorganisationen, EIO
Isoleringsfirmornas förening
Kyl och värmepumpföretagen
Svensk Ventilation
Sveriges Byggindustrier
VVS Företagen

Beträffande utförandeentreprenader (där byggherren till väsentlig del står för projekteringen och entreprenören utför entreprenaden) regleras dessa av AB 04 (Allmänna bestämmelser för byggnads-, anläggnings- och installationsentreprenader). När det gäller totalentreprenader (där entreprenören till väsentlig del både projekterar och utför entreprenaden) regleras dessa av ABT 06 (Allmänna bestämmelser för totalentreprenader avseende byggnads- anläggnings- och installationsarbeten).

I såväl AB 04 som ABT 06 regleras förhållanden mellan byggherren och entreprenören eller entreprenören som beställare mot underentreprenören i 10 olika kapitel. Det gäller omfattning, genomförande, organisation, tider, ansvar och fel, ekonomi, besiktning, hävning, tvistelösning, tvistelösning genom ojävig skiljeperson.

AB-dokumentet används i över 90 % av de entreprenadupphandlingar som genomförs i landet varje år. Försiktigt räknat talar vi om cirka 100 000 projekt per år som vart och ett har en kontraktssumma överstigande 1 MSEK. Flertalet av projekten handlas upp som generalentreprenader dvs. en byggherre handlar upp en entreprenör (oftast byggentreprenör) som i sin handlar upp underentreprenörer för olika fackområden såsom el, VS, vent, styr- och regler, mark osv. Generalentreprenören svarar då gentemot byggherren för att överlämna en kontraktssnlig entreprenad och svarar också mot byggherren för sina anlitade underentreprenörer med de begränsningar som följer av femte kapitlet i AB 04/ABT 06, se mer om detta nedan.

De största problemen med utredningens förslag ur ett affärsavtalsperspektiv

1) Förslaget strider mot AB-dokumentet, praxis och allmänna obligationsrättsliga principer

I 5 kapitlet i AB 04 finns regler om att en entreprenör svarar mot sin beställare (byggherre eller annan entreprenör som är beställare) för anlitade kontraktsmedhjälpare för åtgärder i fråga om entreprenaden. Det gäller då fel och skador på entreprenaden (som 5 kapitlet behandlar). Femte kapitlet omfattar dock inte, som nu föreslås solidariskt och strikt entreprenörsansvar i utstationeringslagen innebärande ersättningsansvar för utstationerade och även för uthyrda och arbetstagare från tredje land; utan möjlighet att kunna exculpera sig. Enligt AB 04 och ABT 06 är en kontraktspart (t.ex. en underentreprenör) inte skyldig att utge ersättning till sin kontrahent (t.ex. en generalentreprenör) för ersättning som denne utgivit till utstationerade och även för uthyrda och arbetstagare från tredje land vare sig det gäller underentreprenörens anställda eller anställda i företag längre ned i kontraktskedjan. Om så ska ske måste femte kapitlet ändras i AB 04 och ABT 06.

Tvärtom har högsta domstolen nyligen i ett mål nyligen kommit fram till att strikt ansvar inte finns enligt AB-systemet (Högsta domstolens dom 17 april

2013 i mål T 2394-11). Kontrahenterna emellan svarar man för fel i entreprenaden och skador till följd av fel eller om man varit vårdslös.

I 6 kapitlet (ekonomikapitlet) finns regler som ger beställaren byggherren/beställaren entreprenören rätt att hålla inne medel mot sin medkontrahent för fel i entreprenaden eller skadestånd. Det finns dock idag ingen möjlighet för en beställare som entreprenör att hålla inne t.ex. kontraktssumman och/eller ersättning för ändrings- och tilläggsarbeten gentemot faktiska eller latent ersättningskrav avseende ersättningsansvar för utstationerade och även för uthyrda och arbetstagare från tredje land. Kvittningsrätt för sådana krav saknas också.

I dagsläget är dessutom den säkerhet som en beställare/entreprenör kan kräva av sin underentreprenör begränsad till 10 % av kontraktssumman under entreprenadtid och 5 % under garantitid (som generellt är 5 år idag). Denna säkerhet är idag kopplad till entreprenörens förpliktelser enligt entreprenadavtalet dvs. sitt fullgörelseansvar att utföra en kontraktsenlig entreprenad. Det saknas helt koppling till latent krav på ersättning för utstationerade och även för uthyrda och arbetstagare från tredje land.

Om de föreslagna ändringarna i utstationeringslagen blir verklighet måste även 6 kapitlet i AB 04 och ABT 06 ändras i väsentliga delar, i strid med obligations- och entreprenadrätten, samt kommer kraven på ställda entreprenadsäkerheter höjas markant vilket i sin tur kommer öka byggkostnaderna radikalt i landet och försämra byggföretagens likviditet och soliditet eftersom det krävs motsäkerheter.

Ska dessutom AB 04 och ABT 06 förhandlas om så sker det inom ramen för Byggandets Kontraktskommitté som också beslutar om revidering. Senaste revidering skedde av AB/ABT- systemet var det 2004 samt 2006. De tidigare dokumenten AB 92 och ABT 94 genomgick då en revidering i samtliga kapitel. Det tog ca 5 år. Det är inte sannolikt att BKK startar en revidering bara för att omhänderta ett entreprenöransvar. Skulle så bli fallet ska samtliga medlemmar (se ovan) ställa sig bakom eftersom det är absolut majoritet i BKK.

Utredningen har även föreslagit att regler om regressrätt ska införas i lagen. Enligt AB-systemet kan man inte hoppa i kontraktskedjan och kräva vem som helst på ersättning för lön, skatter och avgifter till utstationerade och även för uthyrda och arbetstagare från tredje land. Tvärtom har högsta domstolen sagt nej till sådana hoppande regresser (se t.ex. högsta domstolens dom NJA 2007 s. 758 se även Göta hovrätt i dom den 20 december 2001, mål T 229-01 (Bravidadomen),)

Högsta domstolen uttalade särskilt att (fallet gällde AB 92 men det saknar betydelse för själva frågan) "Med reservation för fallet att underentreprenören åsidosatt en särskild säkerhetsförpliktelse, med beställaren som skyddsobjekt, och fallen att underentreprenören handlat uppsåtligt eller grovt vårdslöst, varvid ansvarsbegränsningarna i 5:14 AB 92 inte gäller, leder en sammanvägning av det anförda till slutsatsen, att en hänvisning till AB 92 i ett avtal mellan en beställare och en entreprenör medför att beställaren inte har rätt till ersättning från en underentreprenör på utomobligatorisk grund".

Huvudregeln i svensk rätt är alltså, att i kontraktsförhållanden part endast ansvarar mot sin direkte medkontrahent och inte mot sin medkontrahents medkontrahent (se Hellner m.fl., Speciell Avtalsrätt II, Kontraktsrätt, 4 uppl., 2 häftet, Allmänna ämnen, 2006 s. 124, 21.3.2.). I enlighet härmed kan i princip ansvar göras gällande endast mellan de direkta avtalsparterna i ett kontraktsrättsligt förhållande. Rätt att framställa krav mot medkontrahents medkontrahent grundat på avtal har visserligen införts i viss konsumentskyddande lagstiftning, i fortsättningen direktkrav (a.a. s. 132, 22.2.2). Men även om ändringar i sådant hänseende övervägts i Konsumenttjänstlagen, medger den lagen för närvarande ingen möjlighet till direktkrav i ett fall som det nu aktuella. Argumentet för huvudregeln är att det befordrar klarheten i rättsförhållandena och att var och en håller sig till sin medkontrahent.

Denna princip har också slagits fast i rättspraxis. I NJA 1997 s. 44 uttryckte HD principen enligt följande (s.57): "Den allmänna regeln i svensk rätt är att ett kontraktsförhållande binder part endast gentemot sin direkte medkontrahent, inte gentemot sin medkontrahents medkontrahent." Det fallet, liksom föreliggande mål, gällde en beställare som riktade krav mot en generalentreprenörs underentreprenör, beställaren ansågs hindrad från att åberopa avtal mellan generalentreprenören och underentreprenören.

Sammanfattningsvis finns i svensk obligationsrätt en tydlig huvudregel som hindrar kontraktuella anspråk mot medkontrahents medkontrahent. Inte heller finns bestämmelser i de tillämpliga avtalen, AB 04 eller ABT 06, som tillåter sådana krav.

Denna huvudregel i svensk rätt innebär att en skadelidande, som har en kontraktuell rätt till ersättning från en medkontrahent (det främre ledet), vilken i sin tur har en kontraktuell täckningsfordran eller regressrätt mot en annan part (det bakre ledet), inte kan hoppa över det främre ledet och rikta ett kontraktuellt krav direkt mot det bakre ledet, inte ens inom ramen för båda de kontraktuella kraven (se t.ex. Zackariasson, Direktkrav, 1999). Såsom högsta domstolen uttalat i NJA 2007 s. 758 kan man vid AB-förhållanden heller inte hoppa i kontraktskedjan.

Ställt mot utredningens förslag innebär detta att enligt svensk rätt så är en entreprenör inte skyldig att ersätta vad hans medkontrahent behövt betala till utstationerade och även för uthyrda och arbetstagare från tredje land som är anställda i företag som är underentreprenör till entreprenören. Det företag som på detta sätt tvingats utge ersättning kan heller inte "hoppa" i kontraktskedjan för att på så vis utöva sin regressrätt direkt mot den arbetsgivare som rätteligen skulle ha utgivit ersättning. Varken AB-systemets femte kapitel eller sjätte kapitel medger sådana krav. Det saknas vidare möjlighet i standardavtalen att ens kräva sin medkontrahent på ersättning för sådan utgiven ersättning

Ett solidariskt entreprenöransvar i en obruten kontraktskedja utan möjlighet till exculpation där krav från tredje män (fysiska personer) ska kunna framställas mot vem som helst (juridiska personer) i kontraktskedjan där sedan regresskrav ska kunna riktas upp och ned i kontraktskedjan och hur som helst; är helt främmande för svenska obligationsrättsliga och entreprenadrättsliga principer.

2) Påverkan på allmänna kalkylprinciper och byggkostnader

Skulle utredningsförslaget bli verklighet hamnar byggbranschens aktörer i ett synnerligen besvärligt läge. Det säger sig självt att entreprenadföretaget inte

ens kalkylera med de latent ersättningskrav som kan uppkomma från utstationerade och även för uthyrda och arbetstagare från tredje land. Detta beror bl.a. på att man i upphandlingsskedet saknar kunskap om hur många underentreprenörer som slutligen kommer anlitas i projektet och därmed också anställda i projektet. En siffra som för övrigt fluktuerar kraftigt under projektets gång beroende vilka arbetsmoment som genomförs.

Byggandets Kontraktskommitté har uttalat att de allmänna bestämmelserna AB 04 och ABT 06 har som grundläggande förutsättning att det ska finnas en rimlig balans mellan berörda parter rättigheter och skyldigheter, syftande till en ekonomiskt optimal riskfördelning.

Villkoren bygger på några grundteser. Här kan nämnas några:

- Alla anbudsgivare ska kunna förstå förfrågningarna på lika sätt.
- Entreprenadåtagandet ska vara kalkylerbart och inte innehålla gissningsmoment
- Vardera parten ska ansvara för egna åtgärder.
- Villkoren ska erbjuda en rimlig riskfördelning.
- Villkoren ska inte vara utvecklingshämmande.
- Villkoren ska skapa förutsättningar för jämförbarhet mellan anbud.
- Villkoren ska inte vara kostnadsdrivande.

Utredningens förslag strider mot samtliga dessa grundläggande kalkylprinciper. Framför allt så innebär förslaget ett okalkylerbart entreprenadåtagande där entreprenören måste gissa. Man kan på goda grunder anta att flera anbudsgivare som räknar på samma projekt kommer uppfatta eventuellt uppkommande ersättningskrav som kan uppkomma från utstationerade och även för uthyrda och arbetstagare från tredje land frågor om eventuella; på väldigt olika sätt. Eftersom varje entreprenör måste ta höjd för dessa ökade kostnader kommer förslaget verka starkt kostnadsdrivande. Detta eftersom möjligheterna för det enskilda entreprenadföretaget att driva en framgångsrik regress mot den arbetsgivare som rätteligen skulle utgivit lön och ersättningar till sina anställda; är helt uteslutna. Det är bara en lek med ord att låtsas om något annat. Kostnaden kommer stanna hos den som betalar och då måste man prissätta risken i sitt entreprenadanbud. Detta kommer leda till kraftigt ökade byggkostnader.

Det finns utöver ovanstående huvudinvändningar ett flertal andra invändningar mot förslaget. Dessa kommer att utvecklas i vårt remissvar.

Med vänlig hälsning
SVERIGES BYGGINDUSTRIER

Mats Åkerlind
Vice VD, Förhandlingschef